

LBRIS

We know
books

SAVA BOGASIU

**VIATA OMULUI –
DARUL LUI DUMNEZEU**

EDITURA EGUMENITA

2026

CUPRINS

PRECUVÂNTARE	7
1. VIAȚA DIN PUNCT DE VEDERE BIBLIC	11
A. VIAȚA ÎN LUMINA VECHIULUI TESTAMENT	11
B. VIAȚA ÎN LUMINA NOULUI TESTAMENT	20
VIAȚA ÎN HRISTOS	25
VIAȚA VEȘNICĂ	27
2. VIAȚA UMANĂ.....	30
A. ÎNAINTE DE A SE NAȘTE – VIAȚA PRUNCULUI ÎN PÂNTECELE MAMEI	30
B. ETAPELE VIEȚII OMULUI PE PĂMÂNT ..	40
NAȘTEREA COPILULUI.....	40
BOTEZUL COPILULUI.....	43
COPILĂRIA	45
ADOLESCENȚA	48
TINEREȚEA CARE TE FACE ADULT	50
PĂRINȚI CARE DEVIN BUNICI	52

Descrierea CIP se poate consulta la
Biblioteca Națională a României

ISBN 978-606-550-576-6

3. TEORII MATERIALISTE, EREZII,
SUPERSTIȚII CU PRIVIRE LA VIAȚĂ 54
4. BIOETICA ȘI BIOTEOLOGIA..... 65
5. VIAȚA ÎN HRISTOS SE DESCOPERĂ ÎN
LITURGHIE 74
6. VIAȚA DE FAMILIE – VIAȚA DE OBȘTE. 84
7. VIAȚA VIITOARE – VIAȚĂ DUPĂ
MOARTE 96
8. SINUCIDEREA – A-ȚI LUA SINGUR
VIAȚA DATĂ DE DUMNEZEU 105
9. POSTFAȚĂ, de prof. Traian Gh. Cristea.. 126
10. BIBLIOGRAFIE 132
- CĂRȚILE AUTORULUI SAVA BOGASIU
(ALIAS PR. PROF. DR. MILEA MIHAIL) ÎN
ORDINE CRONOLOGICĂ..... 133

PRECUVÂNTARE

Cu adevărat, viața este o mare minune! Nu există viață în afara lui Dumnezeu. În Evanghelie, Iisus se definește așa: „**Eu sunt Calea, Adevărul și Viața**” (Ioan 14, 6). Izvorul vieții este Însuși Dumnezeu, care este viață: „**Întru El era viață**” (Ioan 1, 4). Viața, ca și lumina, Îl definește pe Dumnezeu. Lumina și viața au același punct comun, pe Dumnezeu: „**Eu sunt Lumina lumii**” (Ioan 8, 12).

Doar în Dumnezeu avem viață și lumină, deoarece El este „**lumina vieții**” (Ioan 8, 12). Viața întru Dumnezeu este veșnică. Moartea nu poate birui viața, deoarece Dumnezeu a înlocuit moartea cu învierea: „**Eu sunt Învierea și Viața: cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi**” (Ioan 11, 25).

Cu adevărat, viața este un dar de la Dumnezeu, de care noi trebuie să ne bucurăm cu toată ființa

noastră! **Viața trebuie trăită în Dumnezeu și pentru Dumnezeu.** Începem existența noastră prin această viață pământească pentru o vreme oarecare, orânduită de Dumnezeu, după care noi continuăm existența noastră în veșnicie. **Viața noastră în Hristos este veșnică.** Nici moartea nu ne mai poate despărți de Hristos, deoarece ea a fost biruită pentru totdeauna prin Învierea lui Hristos: „precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vom învia” (1 Corinteni 15, 22).

În această carte: „**VIAȚA OMULUI – DARUL LUI DUMNEZEU**”, m-am străduit după putere și pricepere, pe baza Sfintei Scripturi, cât și pe temelia Scrierilor Sfinților Părinți, să demonstrez acest mare adevăr, că viața noastră este legată de existența lui Dumnezeu.

Viața noastră începe din pântecul mamei. **Embrionul uman e plin de viață; în el se află toate elementele corpului uman în miniatură, dimpreună cu sufletul dat de Dumnezeu din momentul conceperii.** Același suflet de la începutul vieții noastre umane îl avem tot timpul vieții și după naștere, cât și în lumea de dincolo. **Acesta este argumentul forte, că pruncii din pântecul mamei nu trebuie avortați, deoarece în ei se află toată plinătatea vieții umane.**

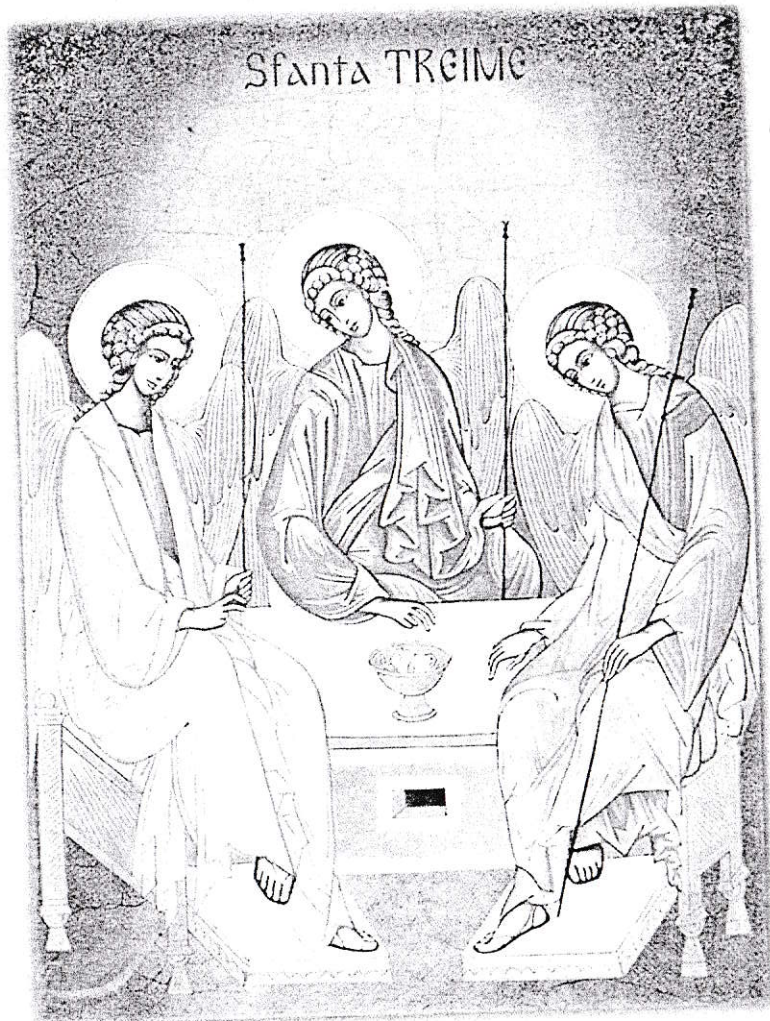
Sinuciderea este, de asemenea, un mare păcat împotriva lui Dumnezeu, care ne-a dăruit viața aceasta pământească, să o trăim cu toată ființa noastră, indiferent prin ce greutăți trecem. **Viața noastră este a lui Dumnezeu și de aceea nu ne putem lua viața,** deoarece ea nu ne aparține ca rezultat al voinței și al lucrării noastre umane. **Viața omului este darul lui Dumnezeu, pe care trebuie să îl închinăm Lui atât pe acest pământ, cât și în lumea de dincolo.**

În această carte am îmbinat cunoștințe și argumente luate din învățătura Bisericii, dar și de la oameni de știință. Îi dau slavă bunului Dumnezeu care mi-a dat viață ca să-L cunosc și să exclam mereu cu aceste cuvinte: „**Mare este Dumnezeu!**”.

Autorul

*8 noiembrie 2025,
Sfinții Arhangheli Mihail și Gabriel*

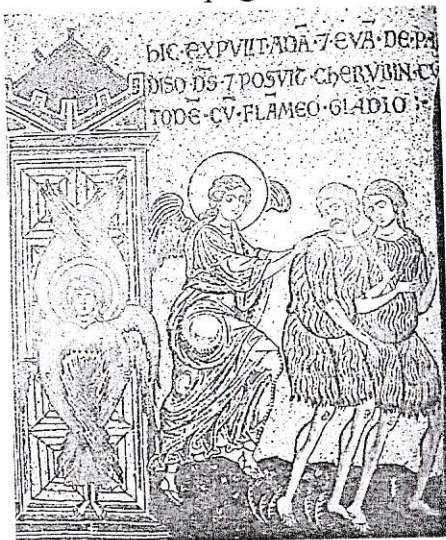
1. VIAȚA DIN PUNCT DE VEDERE BIBLIC

A. VIAȚA ÎN LUMINA VECHIULUI TESTAMENT

Prin Vechiul Testament înțelegem prima parte a Bibliei, care conține 39 de cărți canonice, adică normative pentru viața noastră religioasă. Vechiul Testament este o călăuză către Hristos (Galateni 3, 24). În el se află multe profeții despre venirea Mântuitorului Iisus Hristos în lume, lucru care s-a și întâmplat întocmai.

Între Vechiul și Noul Testament se află multe puncte comune. Ambele Testamente au fost scrise sub inspirația Sfântului Duh, după cum dă mărturie Sfântul Apostol Petru: „pentru că niciodată proorocia nu s-a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit purtați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1, 21).

Cărțile Vechiului Testament pot fi împărțite, după conținut, în trei grupe: istorice, didactice și didactico-poetice. Învățătura despre viață o descoperim în fiecare carte a Vechiului Testament, ca și ideea mesianică, viața este ca un fir roșu care străbate toate paginile Vechiului Legământ.

Din toate textele legate de viață, reiese clar că **Dumnezeu este izvorul vieții și că nu există viață fără de Dumnezeu.** Păcatul este văzut ca un accident săvârșit de primii oameni, Adam și Eva, la îndemnul diavolului.

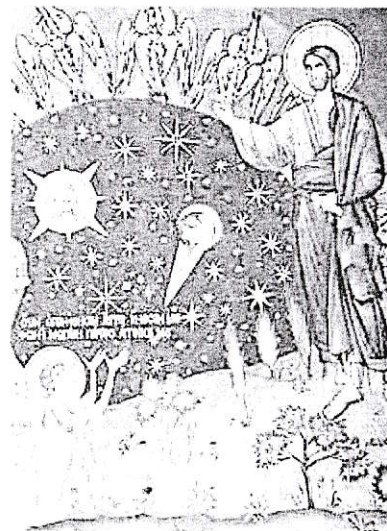
Această fărădelege a produs moartea vieții spirituale, dar și fizice a primilor oameni.

Vechiul Testament vorbește și despre înviere și viața viitoare, care este veșnică, ca și Dumnezeu.

Vechiul Testament în genere a fost scris în limba ebraică în proporție de 90%, restul în aramaică și greacă.

În limba ebraică, la viață se spune: hayyim, care are sensul de activitate. Viața este tot ceea ce

mișcă, după cum citim în cartea Facerea: „și a murit tot trupul ce se mișca pe pământ” (capitolul 7, 21). **Viața în Vechiul Testament este asociată cu lumina.** Psalmistul David, conștient că **Dumnezeu este izvorul vieții**, scrie așa: „**Domnul este lumina mea...**” (Ps. 26, 1).

Întotdeauna lumina, care vine de la Dumnezeu, este vie. Energiile necreate care vin de la Dumnezeu întrețin viața. Când dispare în totalitate lumina sub orice formă de manifestare, dispare viața. Cu alte cuvinte, **viața are nevoie de**

lumină, cât de puțină, dar să fie. De aceea Dumnezeu a zis în prima zi a creației: „**să fie lumină și a fost lumină. Și a văzut Dumnezeu că este bună lumina**” (Facere 1, 3-4).

Viața, care este lumină, este în contrast cu întunericul, haosul și tăcerea, caracteristici vizibile ale morții. Un mort care intră în putrefacție se înnegrește, are un chip hidos și nu mai poate vorbi, este tăcut. **Viața nu poate sta alături de moarte;**

ele nu pot face casă împreună, după cum ne spune psalmistul David: „Nu voi muri, ci voi fi viu și voi povesti lucrurile Domnului” (Ps. 117, 17).

Din Vechiul Testament aflăm că omul a devenit viu, adică a primit viață în trupul său direct de la Dumnezeu: „Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflarea de viață și s-a făcut omul ființă vie” (Facere 2, 7).

Dumnezeu dă viață omului, dar tot El o poate lua, căci „plata păcatului este moartea” (Romani 6, 23). În cartea Facerea citim: „Și iată Eu voi aduce asupra pământului potop de apă, ca să pierd tot trupul de sub cer, în care este suflu de viață, și tot ce este pe pământ va pieri” (capitolul 6, 17).

Întotdeauna omul depinde numai de Dumnezeu. Viața omului este suflarea lui Dumnezeu. Oricând Dumnezeu își poate retrage suflarea Sa dătătoare de viață din om, cum citim în cartea lui Iov: „Viu este Dumnezeu, Care a dat la o parte dreptatea mea! Viu este Cel atotputernic, Care a împovărat sufletul meu. Câtă vreme duhul meu va fi întreg în mine, și suflarea lui Dumnezeu va fi în pieptul meu” (capitolul 27, 2-3).

Din acest text biblic descoperim o dovadă convingătoare că **Dumnezeu este viu**. În Occident a

apărut un curent anti-Dumnezeu, intitulat „Teologia morții lui Dumnezeu”. Biblia de la A la Z demonstrează că **Dumnezeu este viu**; ba mai mult, **El este izvorul vieții în acest Cosmos**; de asemenea, lumea de dincolo este vie, ca și cei din hades sau iad, care sunt chinuți în veșnicie de durerile rele, ce sunt reale și vii. În Vechiul Testament la iad se spune Șeol.

Fiecare om are viață fizică, lucru confirmat de bătăile inimii ființei umane. Dumnezeu a dat mană în pustie poporului Israel, ca să înțeleagă că viața fizică este menținută prin „**tot ce iese din gura Domnului**” (Deuteronom 8, 3). „**Te-a smerit, te-a pedepsit cu foamea și te-a hrănit cu mana pe care nu o cunoșteai, nici părinții tăi, ca să-ți arate că nu numai cu pâine va trăi omul, ci că omul trăiește și cu tot cuvântul ce iese din gura Domnului**” (capitolul 8, 3).

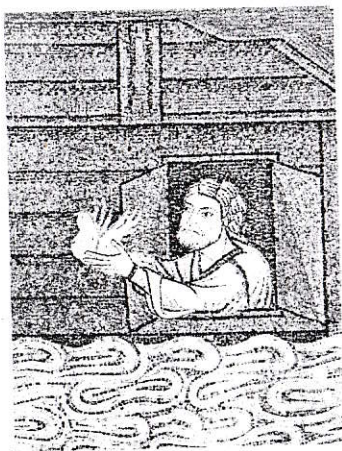
După ce Dumnezeu a creat primii oameni, Adam și Eva, i-a așezat în rai sau paradis, lângă „**pomul vieții**” (Facere 2, 9). Pentru întreținerea vieții omului, Dumnezeu le-a dat hrană vegetariană, doar fructe, semințe: „**Apoi a zis Dumnezeu: <Iată, vă dau toată iarba ce face sămânță de pe toată fața pământului și tot pomul care are rod cu sămânță**

în el. Acestea vor fi hrana voastră>” (Facere 1, 29).

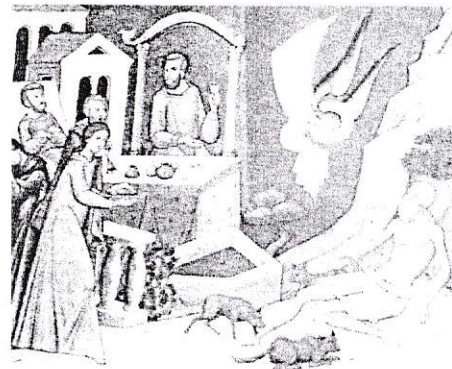
După potop, Biblia ne spune că oamenii au început să mănânce carne: „Și a binecuvântat Dumnezeu pe Noe și pe fiii lui și le-a zis: <Nașteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți. Groază și frică de voi să aibă toate fiarele pământului, toate păsările cerului, tot ce se mișcă pe pământ și toți peștii mării, căci toate vi le-am dat ca și iarba verde. Numai carne cu sângele ei, în care este viața ei, să nu mâncați. Căci Eu și sângele vostru, în care este viața voastră, îl voi cere de la orice fiară: și voi cere viața omului și din mâna omului, din mâna fratelui său>” (Facere 9, 1-5).

Păcatul neascultării a produs omului moartea. Dumnezeu l-a creat pe om ca să devină nemuritor, încă din paradis, dar omul, înșelat de diavol, a păcătuit.

Prin creație, Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu libertate: să aleagă între viață și moarte: „Iată, Eu astăzi ți-am pus înaintea viața și moartea, binele și răul” (Deuteronom 30, 15).

Dumnezeu iubește viața și vrea ca omul să trăiască veșnic alături de El. Dumnezeu ne iubește pe noi, toți oamenii. În Vechiul Testament, Dumnezeu este numit „Dumnezeul celor vii”. Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Eu sunt Dumnezeuul lui Avraam”, deși Avraam murise de multă vreme: „zilele vieții lui Avraam, cât le-a trăit au fost o sută șaptezeci și cinci. Apoi, slăbind Avraam, a murit la bătrâneți adânci, sătul de zile și s-a adăugat la poporul său” (Facere 25, 7-8). Cu sufletul, Avraam a trecut prin moarte în lumea de dincolo, unde merge tot poporul cu timpul.

Din acest text biblic, reiese clar că sufletul omului este nemuritor și că există viață veșnică. Moartea în Vechiul Testament era o mutare de aici

dincolo. Sufletul e viu dincolo, comunică, are simțiri, gândire. Raiul în Vechiul Testament era numit „sânul lui Avraam” (Luca 16, 22): „Și a murit săracul Lazăr și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și l-a îngropat. Și în iad, ridicându-și ochii, fiind în chinuri, el a